

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 8ης Μαρτίου 1990 *

Στην υπόθεση T-41/89,

Georg Schwedler, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Λουξεμβούργου, 36, rue des Vergers, L-7339 Steinsel, εκπροσωπούμενος από τον δικηγόρο Λουξεμβούργου Vic Elvinger, κατά την έγγραφη διαδικασία, επικουρούμενο από τον δικηγόρο James Junker, κατά την προφορική διαδικασία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Vic Elvinger, 11 A, boulevard Joseph-II,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, επικουρούμενο από τον Francis Herbert, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη γενική γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση δύο αποφάσεων του καθού με τις οποίες το τελευταίο αρνήθηκε να χορηγήσει στον προσφεύγοντα έκπτωση φόρου λόγω συντηρουμένου τέκνου,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, πρόεδρο τμήματος, C. P. Briët και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

κατόπιν της έγγραφης διαδικασίας και της προφορικής διαδικασίας της 13ης Φεβρουαρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά

- 1 Στον Georg Schwedler, υπάλληλο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου εχορηγείτο μέχρι 1ης Σεπτεμβρίου 1987 έκπτωση φόρου, επίδομα συντηρουμένου τέκνου και επιστροφή των εξόδων ταξιδιού, για τον υιό του Christoph, θεωρούμενο ως συντηρούμενο τέκνο. Από της ημερομηνίας αυτής και για τη διάρκεια της στρατιωτικής θητείας του τελευταίου, το Κοινοβούλιο διέκοψε τη χορήγηση των παροχών που ελάμβανε ο προσφεύγων για το συντηρούμενο τέκνο του Christoph, στηριζόμενο στο γεγονός ότι ο τελευταίος υπηρετούσε τη στρατιωτική του θητεία στον γερμανικό στρατό.

- 2 Στις 6 Νοεμβρίου 1987 ο Schwedler υπέβαλε στον γενικό διευθυντή προσωπικού, προϋπολογισμού και οικονομικών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου αίτηση βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως με την οποία ζητούσε να του παρασχεθεί έκπτωση από τον κοινοτικό φόρο λόγω συντηρουμένου τέκνου. Στην αίτησή του αυτή, αφενός μεν, υπογράμμιζε ότι από 1ης Σεπτεμβρίου 1987 δεν του παρέχεται πλέον έκπτωση φόρου λόγω συντηρουμένου τέκνου, αφετέρου δε, ζητούσε την παροχή της εκπτώσεως αυτής για τον μήνα Σεπτέμβριο του 1987 καθώς και για ολόκληρη τη διάρκεια της στρατιωτικής θητείας του υιού του Christoph.

- 3 Με έγγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 1987 ο γενικός διευθυντής απέρριψε την αίτηση αυτή με την αιτιολογία ότι το άρθρο 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 260/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού των όρων και της διαδικασίας επιβολής του φόρου του θεσπισθέντος υπέρ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 115), το οποίο προβλέπει την παροχή εκπτώσεως φόρου λόγω συντηρούμενου τέκνου, δεν εφαρμόζεται όταν το τέκνο πραγματοποιεί τη στρατιωτική του θητεία, διότι τότε θεωρείται ότι συντηρείται από τον στρατό.

- 4 Με έγγραφο της 12ης Ιανουαρίου 1988 ο Schwedler υπέβαλε στον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου διοικητική ένσταση, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, στρεφόμενη κατά της ανωτέρω αποφάσεως της 22ας Δεκεμβρίου 1987, με την οποία ζητούσε, αφενός μεν, να του χορηγηθεί έκπτωση φόρου για τον μήνα Σεπτέμβριο 1987, καθόσον ο υιός του άρχισε τη στρατιωτική του θητεία την 1η Οκτωβρίου 1987, αφετέρου δε, να μην θεωρηθεί ότι ο υιός του δεν είναι πλέον συντηρούμενο τέκνο κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής

του θητείας. Υπογράμμισε, σχετικώς, τα ακόλουθα περιστατικά: καταρχάς, ο υιός του βρισκόταν στην πατρική οικεία κατά τα Σαββατοκύριακα και τις άδειές του, κατά τις περιόδους δε αυτές ο προσφεύγων κάλυπτε το σύνολο των αναγκών του· εξάλλου, ο υιός του ελάμβανε μηνιαίο μισθό ανεπαρκή για την κάλυψη των προσωπικών του αναγκών και, ιδίως, των μεταφορικών του εξόδων· τέλος, υπογράμμισε ότι στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέχεται η έκπτωση φόρου λόγω τέκνου υπηρετούντος τη στρατιωτική του θητεία και, κατά συνέπεια, η έκπτωση αυτή πρέπει, επίσης, να παρέχεται και στο πλαίσιο του κοινοτικού συστήματος.

- 5 Με έγγραφο της 2ας Μαΐου 1988 ο γενικός γραμματέας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου απέρριψε τη διοικητική ένσταση του Schwedler τονίζοντας, καταρχάς, ότι προκειμένου να εφαρμοστεί η ευεργετική διάταξη του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 260/68, το τέκνο πρέπει πράγματι να συντηρείται από τον υπάλληλο, πράγμα που δεν συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση· τόνισε, επίσης, ότι η σύγκριση με το γερμανικό σύστημα δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη, καθόσον το Δικαστήριο έχει υπογραμμίσει την αρχή ότι το κοινοτικό φορολογικό σύστημα είναι αυτοτελές και ανεξάρτητο από τα εθνικά συστήματα· τέλος, ότι η διοικητική ένσταση γίνεται δεκτή ως προς την έκπτωση φόρου για τον μήνα Σεπτέμβριο 1987.
- 6 Υπό τις συνθήκες αυτές, με έγγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου την 1η Αυγούστου 1988 ο Schwedler άσκησε την παρούσα προσφυγή κατά του Κοινοβουλίου.

Διαδικασία

- 7 Ο Schwedler ζητεί από το Πρωτοδικείο:
 - να ακυρώσει την απόφαση της 22ας Δεκεμβρίου 1987 του γενικού διευθυντή προσωπικού, προϋπολογισμού και οικονομικών και την απόφαση της 2ας Μαΐου 1988 του γενικού γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου·
 - να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.
- 8 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το πρωτοδικείο:
 - να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 69, παράγραφος 2, και 70 του κανονισμού διαδικασίας.

- 9 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη εξ ολοκλήρου ενώπιον του Δικαστηρίου. Με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989 το Δικαστήριο ανέθεσε την εκδίκαση της υποθέσεως στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογή της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.
- 10 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κάλεσε, ωστόσο, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο να καταθέσει, πριν από την έναρξη της προφορικής διαδικασίας, την από 31ης Οκτωβρίου 1963 εγκύκλιο του γενικού γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Nord και τα υπ' αριθ. 49/80 πορίσματα της συνεδριάσεως των προϊσταμένων διοικήσεως του Ιουλίου 1980. Τα έγγραφα αυτά κατατέθηκαν στη γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Ιανουαρίου 1990.
- 11 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 13 Φεβρουαρίου 1990. Επειδή για την υπόθεση αυτή δεν ορίσθηκε γενικός εισαγγελέας, ο πρόεδρος κήρυξε περατωθείσα την προφορική διαδικασία.

Επί της ουσίας

- 12 Ο προσφεύγων προέβαλε, προς στήριξη της προσφυγής του, δύο τύπους αιτημάτων με τα οποία ζητεί την ακύρωση των δύο προαναφερθεισών αποφάσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου καθόσον, αφενός μεν, δεν του παρέχεται δι' αυτών έκπτωση φόρου, αφετέρου δε, καθόσον δεν του χορηγείται επίδομα συντηρουμένου τέκνου.

Επί του αιτήματος της παροχής εκπτώσεως φόρου

- 13 Ο προσφεύγων προέβαλε δύο ισχυρισμούς προς στήριξη του αιτήματός του: πρώτον, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ερμήνευσε πεπλανημένως το άρθρο 3, παράγραφος 4, του προαναφερθέντος κανονισμού 260/68 του Συμβουλίου· δεύτερον, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όφειλε να ερμηνεύσει το κοινοτικό δίκαιο λαμβάνοντας υπόψη ορισμένες εθνικές νομοθετικές ρυθμίσεις.

Επί του ισχυρισμού της πεπλανημένης ερμηνείας του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού 260/68 του Συμβουλίου

- 14 Ο Schwedler ισχυρίζεται ότι για την ερμηνεία των όρων του συντηρουμένου τέκνου και της πραγματικής συντηρήσεως, πρέπει να ερευνηθεί η κάθε περίπτωση χωριστά και να λαμβάνονται υπόψη οι ειδικές συνθήκες υπό τις οποίες κάθε νέος εκπληρώνει τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις. Η έννοια της πραγματικής συντηρήσεως που υπεισέρχεται στον ορισμό του συντηρουμένου τέκνου που δίδει το άρθρο 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως έχει ως σκοπό τη διόρθωση μιας ιδιαίτερα αυστηρής εφαρμογής του κανονισμού 260/68. Στην προκειμένη περίπτωση το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν πρόβη σε επαρκή εξέταση της ειδικής καταστάσεως του υιού του, η οποία παρουσιάζει τα εξής τέσσερα χαρακτηριστικά στοιχεία: πρώτον, όπως προκύπτει από τις βεβαιώσεις των στρατιωτικών αρχών ο υιός του διήλθε το ήμισυ περίπου της στρατιωτικής του θητείας εκτός στρατοπέδου στην κατοικία του πατέρα του· δεύτερον, ο μηνιαίος μισθός που ελάμβανε, ύψους 294,50 γερμανικών μάρκων (DM), ήταν ανεπαρκής προς κάλυψη των αναγκών του εκτός στρατοπέδου, λαμβανομένων, ιδίως, υπόψη των εξόδων μετακινήσεως στα οποία ήταν υποχρεωμένος να υποβάλλεται· τρίτον, επειδή ο εν λόγω νέος υπόκειτο σε ιατρική θεραπεία στο Λουξεμβούργο, τα ιατρικά έξοδα στα οποία υποβαλλόταν καλύπτονταν μόνον κατά ποσοστό 85 %· τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι « προκειμένου περί εφήβου, σχεδόν ενηλίκου, που έχει αναπτυχθεί σε ένα ορισμένο κοινωνικοπολιτιστικό περιβάλλον και διαθέτει ορισμένα διανοητικά εφόδια το περιεχόμενο της εννοίας (της συντηρήσεως) διευρύνεται και υπερβαίνει το στενό πλαίσιο των αναγκών κατοικίας, διατροφής και ενδύσεως ».
- 15 Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στηριζόμενο στις διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, καθώς και στη νομολογία του Δικαστηρίου, θεωρεί ότι δεν αμφισβητείται πως το γερμανικό δημόσιο καλύπτει τις ανάγκες του υιού Schwedler. Κατά συνέπεια, εφόσον τη συντήρησή του έχει αναλάβει το κράτος καταγωγής του, δεν μπορεί ταυτόχρονα να συντηρείται και από τον πατέρα του. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προσθέτει ότι αυτό αποτελεί μια θέση αρχής και ότι δεν απαιτείται να εξετάζεται κατά περίπτωση η κατάσταση του κάθε τέκνου που υπηρετεί τη θητεία του για να εξακριβωθεί αν πράγματι συντηρείται από τους γονείς του. Εν πάση περιπτώσει, ο Schwedler δεν απέδειξε ότι εβαρύνετο τελικώς καθ' ολοκληρίαν, ή τουλάχιστον κατά μέγα μέρος με τη συντήρηση του υιού του κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής του υπηρεσίας, δεδομένου ότι η συχνή παραμονή εκτός στρατοπέδου αποτελούσε προσωπική επιλογή του τελευταίου. Τέλος, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στηρίζει την άποψή του, αφενός μεν, στην από 31ης Οκτωβρίου 1963 « έρευνα σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2 του παραρτήματος VII », του Nord, αφετέρου δε, στο υπ' αριθ. 49/80 πόρισμα της συνεδριάσεως των προϊσταμένων διοικήσεως, του Ιουλίου 1980.

- 16 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, του προαναφερθέντος κανονισμού 260/68, « για κάθε συντηρούμενο τέκνο του φορολογουμένου καθώς και για κάθε πρόσωπο που εξομοιούται προς συντηρούμενο τέκνο, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 4, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, γίνεται συμπληρωματική έκπτωση που αντιστοιχεί στο διπλάσιο του ποσού του επιδόματος συντηρούμενου τέκνου ». Όπως προκύπτει από τη μελέτη αυτής της διατάξεως, ο κανονισμός 260/68 του Συμβουλίου παραπέμπει, ως προς τον ορισμό της εννοίας του συντηρουμένου τέκνου, στο άρθρο 2 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που ρυθμίζει το επίδομα συντηρούμενου τέκνου.
- 17 Δυνάμει του εν λόγω άρθρου 2 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ο υπάλληλος που έχει ένα ή περισσότερα συντηρούμενα από αυτόν τέκνα δικαιούται ένα ορισμένο μηνιαίο επίδομα για κάθε συντηρούμενο τέκνο. Στην παράγραφο 2 του εν λόγω άρθρου ορίζεται ότι: « Ως συντηρούμενο τέκνο θεωρείται το νόμιμο, φυσικό ή θετό τέκνο του υπαλλήλου ή του/της συζύγου του, όταν συντηρείται πραγματικά από τον υπάλληλο. » Πρέπει, κατά συνέπεια, να ερμηνευθεί ο όρος της πραγματικής συντηρήσεως ενός τέκνου προκειμένου να καθορισθούν οι όροι εφαρμογής των προαναφερθεισών διατάξεων του κανονισμού 260/68.
- 18 Πρέπει, σχετικώς, να τονιστεί, όπως υπογράμμισε το Δικαστήριο στην απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1980, Denise Sorasio-Allo, Cecilia Aimo-Camporgrande και Alain-Pierre Allo κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (81/79, 82/79 και 146/79, Rec. 1980, σ. 3557), ότι πρέπει, καταρχάς, να εξετασθεί ποιος είναι ο σκοπός και η οικονομία του συστήματος της παροχής εκπτώσεως φόρου για συντηρούμενα τέκνα. Το σύστημα αυτό έχει λόγο υπάρξεως μόνο όταν το φορολογικό αυτό όφελος χορηγείται για κοινωνικούς λόγους που έχουν σχέση με την ύπαρξη του τέκνου και τα έξοδα της πραγματικής του συντηρήσεως, που αφορούν δηλαδή εκείνον ο οποίος αναλαμβάνει την υλική κάλυψη του συνόλου των βασικών αναγκών του τέκνου.
- 19 Συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ένα τέκνο συντηρείται πράγματι, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 2, του παραρτήματος VII του προαναφερθέντος κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, ταυτόχρονα από περισσότερα του ενός πρόσωπα ή οργανισμούς και, συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η συντήρησή του βαρύνει ταυτόχρονα τους τελευταίους.
- 20 Όπως, όμως, προκύπτει από τη δικογραφία δεν αμφισβητείται ότι ο γερμανικός στρατός καλύπτει τις ανάγκες των νέων που καλούνται να υπηρετήσουν τη στρατιωτική τους θητεία, ιδίως όσον αφορά την κατοικία, τη διατροφή, την ιατρική περίθαλψη, την παροχή προσωπικών εφοδίων και στολών, τον καθαρισμό του ρουχισμού,

καθώς και την καταβολή μηνιαίου μισθού 300 περίπου DM για την κάλυψη των προσωπικών τους αναγκών.

- 21 Συνεπώς, εφόσον αποδείχθηκε ότι ο στρατός καλύπτει το σύνολο των βασικών αναγκών των νέων που καλούνται να υπηρετήσουν τη στρατιωτική τους θητεία, ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής υπηρεσίας του υιού του βαρυνόταν ταυτόχρονα με την πραγματική συντήρηση του υιού του, παρέλκει δε η κατά περίπτωση έρευνα των ειδικών συνθηκών υπό τις οποίες κάθε νέος καλείται να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία.
- 22 Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται από την ανάλυση των προϋποθέσεων υπό τις οποίες χορηγείται το επίδομα συντηρουμένου τέκνου. Το άρθρο 2, παράγραφοι 3, 4 και 6, του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ορίζει, ιδίως, ότι:

« ...

3. Το επίδομα χορηγείται:

- α) αυτοδικαίως, για τα τέκνα που δεν έχουν ακόμη συμπληρώσει την ηλικία των 18 ετών·
- β) κατόπιν αιτιολογημένης αιτήσεως εκ μέρους του ενδιαφερομένου υπαλλήλου, για τα τέκνα ηλικίας 18 έως 26 ετών που ευρίσκονται στο στάδιο της σχολικής ή επαγγελματικής εκπαιδεύσεως.
4. Δύναται κατ' εξαίρεση, να εξομοιωθεί προς συντηρούμενο τέκνο, κατόπιν ειδικής και αιτιολογημένης αποφάσεως της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής που λαμβάνεται βάσει αποδεικτικών εγγράφων, κάθε πρόσωπο, έναντι του οποίου ο υπάλληλος έχει νομίμους υποχρεώσεις διατροφής και του οποίου η συντήρηση συνεπάγεται γι' αυτόν σημαντική επιβάρυνση.

...

6. Το συντηρούμενο τέκνο, κατά την έννοια του παρόντος άρθρου, παρέχει δικαίωμα λήψεως ενός μόνο επιδόματος συντηρουμένου τέκνου, ακόμη και στην περίπτωση που οι γονείς ανήκουν σε δύο διαφορετικά όργανα των τριών Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. »

23 Συνεπώς, μολοντί οι διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και ιδίως το άρθρο 2, παράγραφοι 3, στοιχείο β, και 4, του παραρτήματος VII, αφενός μεν προβλέπουν ειδικές περιπτώσεις για τα τέκνα ηλικίας 18 έως 26 ετών που ευρίσκονται στο στάδιο της σχολικής ή επαγγελματικής εκπαιδεύσεως, αφετέρου δε, εξαιρετικές περιπτώσεις εξομοίσεως προς συντηρούμενο τέκνο προσώπων έναντι των οποίων ο υπάλληλος υπέχει εκ του νόμου υποχρέωση διατροφής και των οποίων η συντήρηση συνεπάγεται γι' αυτόν σημαντική επιβάρυνση, δεν προβλέπουν καμία ειδική διάταξη υπέρ των τέκνων που υπηρετούν τη στρατιωτική τους θητεία επί της οποίας να μπορεί να θεμελιωθεί δικαίωμα για επίδομα συντηρουμένου τέκνου. Όπως έχει αποφανθεί το Δικαστήριο σε απόφασή του της 6ης Μαΐου 1982, BayWa κατά Balm (146/81, 192/81 και 193/81, Συλλογή 1982, σ. 1503), οι διατάξεις του κοινοτικού δικαίου που παρέχουν δικαίωμα για οικονομικής φύσεως παροχές πρέπει να ερμηνεύονται περιοριστικώς.

24 Εξάλλου, δεν μπορούν, εν πάση περιπτώσει, να γίνουν δεκτά τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων προς στήριξη του ισχυρισμού του αυτού και τα οποία αφορούν, πρώτον, το γεγονός ότι ο υιός του διήλθε το ήμισυ περίπου του χρόνου της στρατιωτικής του θητείας στην κατοικία των γονέων του, δεδομένου ότι το στοιχείο αυτό ανάγεται στην προσωπική επιλογή του ενδιαφερομένου· δεύτερον, το γεγονός ότι ο υιός του υπεβλήθη σε ιατρικά έξοδα στο Λουξεμβούργο, δεδομένου ότι και στην περίπτωση αυτή επρόκειτο για προσωπική επιλογή και ότι, πάντως, δεν αμφισβητήθηκε ότι τα έξοδα αυτά καλύφθηκαν υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπουν οι κοινές διατάξεις του συστήματος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων· τρίτον δε, το γεγονός ότι η πραγματική συντήρηση ενός τέκνου 20 ετών, όπως ο υιός του, λαμβανομένου υπόψη του « κοινωνικοπολιτιστικού του περιβάλλοντος » και του διανοητικού του επιπέδου, δεν μπορεί να περιοριστεί στην κάλυψη των απλών αναγκών στεγάσεως, διατροφής και ενδύσεως, αλλά συνεπάγεται σημαντικά πρόσθετα έξοδα· παρόμοια στοιχεία δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη προκειμένου να προσδιοριστεί, κατά τρόπο γενικό, το φορολογικό σύστημα στο οποίο υπάγονται οι κοινοτικοί υπάλληλοι τα τέκνα των οποίων υπηρετούν τη στρατιωτική τους θητεία.

Επί του ισχυρισμού κατά τον οποίο το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όφειλε να ερμηνεύσει το κοινοτικό δίκαιο λαμβάνοντας υπόψη ορισμένες εθνικές νομοθετικές ρυθμίσεις

25 Ο Schwedler ισχυρίζεται σχετικώς ότι, επειδή η γερμανική και λουξεμβουργιανή νομοθεσία προβλέπουν διατάξεις κατά τις οποίες είναι δυνατή η έκπτωση φόρου στις περιπτώσεις φορολογουμένων τα τέκνα των οποίων υπηρετούν τη στρατιωτική τους θητεία, οι κοινοτικές διατάξεις πρέπει να ερμηνευθούν υπό την ίδια έννοια και ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να αποκλεισθεί καθεαυτή η σύγκριση με τις εθνικές νομοθετικές διατάξεις.

- 26 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι η αναφορά του Schwedler στη γερμανική και λουξεμβουργιανή νομοθεσία δεν είναι εύστοχη και υπογραμμίζει την αρχή της αυτοτελείας του φορολογικού συστήματος των Κοινοτήτων. Προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, στις εν λόγω εθνικές νομοθεσίες περιέχεται ρητή διάταξη που επιτρέπει έκπτωση φόρου σε μια τέτοια περίπτωση, αντιθέτως προς τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως.
- 27 Επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το περιεχόμενο των όρων της κοινοτικής εννόμου τάξεως δεν προσδιορίζεται βάσει μιας ή περισσοτέρων εθνικών εννόμων τάξεων, σε περίπτωση ελλείψεως ακριβούς ορισμού (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιανουαρίου 1982, Corman κατά Hauptzollamt Gronau, 64/81, Συλλογή 1982, σ. 13). Οι όροι διατάξεως του κοινοτικού δικαίου η οποία δεν παραπέμπει ρητώς στο δίκαιο των κρατών μελών για προσδιορισμό της εννοίας και της εκτάσεώς της, πρέπει κανονικώς να ερμηνεύονται κατά τρόπο αυτοτελή και ομοιόμορφο λαμβανομένων υπόψη της αλληλουχίας εντός της οποίας εντάσσεται η διάταξη και του σκοπού που επιδιώκεται με τη σχετική ρύθμιση (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου, της 18ης Ιανουαρίου 1984, Ekro κατά Produktschap voor Vee en Vlees, 327/82, Συλλογή 1984, σ. 107).
- 28 Ειδικότερα, ως προς την έκπτωση φόρου για συντηρούμενο τέκνο, το Δικαστήριο, στην προαναφερθείσα απόφασή του της 27ης Νοεμβρίου 1980, Sorasio και λοιποί, αποφάνθηκε ότι το φορολογικό σύστημα των Κοινοτήτων είναι σύστημα αυτοτελές το οποίο εφαρμόζεται ανεξαρτήτως των εθνικών συστημάτων.
- 29 Κατά συνέπεια, ορθώς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο δεν έλαβε υπόψη του τη φορολογική νομοθεσία της Γερμανίας ή του Λουξεμβούργου, προκειμένου να ερμηνεύσει τον όρο του συντηρουμένου τέκνου, κατά την έννοια του άρθρου 3 του προαναφερθέντος κανονισμού 260/68 του Συμβουλίου και του άρθρου 2 του παραρτήματος VII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.
- 30 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθεί το υπό εξέταση αίτημα του προσφεύγοντος.

Επί του αιτήματος χορήγησης επιδόματος συντηρουμένου τέκνου

- 31 Ο Schwedler, στο υπόμνημα απαντήσεώς του και κατά την προφορική διαδικασία, υποστήριξε ότι αντικείμενο της προσφυγής δεν είναι μόνο η χορήγηση έκπτωσης φόρου, αλλά επίσης η χορήγηση επιδόματος συντηρουμένου τέκνου.
- 32 Το Κοινοβούλιο, στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς του και κατά την προφορική διαδικασία, υποστήριξε ότι ο Schwedler δεν μπορεί, κατά το στάδιο αυτό της διαδικασίας, να διευρύνει το αντικείμενο της προσφυγής του.
- 33 Πρέπει, καταρχάς, να τονισθεί ότι όπως έχει αποφανθεί το Δικαστήριο στην απόφασή του της 7ης Μαΐου 1986, *Rihoux* (52/85, Συλλογή 1986, σ. 1555), το αντικείμενο της διοικητικής ενστάσεως και της προσφυγής πρέπει να είναι σε επαρκή βαθμό όμοια ώστε να καθίσταται δυνατός και να διευκολύνεται ο φιλικός διακανονισμός των διαφορών που ανακύπτουν μεταξύ υπαλλήλων και διοικήσεως. Όπως, όμως, προκύπτει σαφώς από τα έγγραφα της δικογραφίας και, ιδίως, από την αίτηση που υπέβαλε ο προσφεύγων, στις 6 Νοεμβρίου 1987, στον αρμόδιο γενικό διευθυντή, καθώς και από τη διοικητική ένσταση που υπέβαλε, στις 12 Ιανουαρίου 1988, στον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ο προσφεύγων προσέβαλε, με την αίτηση και τη διοικητική του ένσταση, αποκλειστικώς την άρνηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να του παράσχει έκπτωση φόρου λόγω συντηρουμένου τέκνου, χωρίς να ζητήσει χορήγηση επιδόματος συντηρουμένου τέκνου.
- 34 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 7ης Μαΐου 1986, *Barcella* και λοιποί κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 191/84, Συλλογή 1986, σ. 1541), από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 38, παράγραφος 1, και 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο οποίος κατ' αναλογία εφαρμόζεται και στο Πρωτοδικείο, προκύπτει ότι το αντικείμενο της προσφυγής πρέπει να προσδιορίζεται στο εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης και ότι αίτημα που διατυπώνεται για πρώτη φορά στο υπόμνημα απαντήσεως τροποποιεί το αρχικό αντικείμενο της προσφυγής και πρέπει να θεωρείται ως νέο και, κατά συνέπεια, απαράδεκτο αίτημα. Όπως προκύπτει από το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο που κατέθεσε ο Schwedler, η προσφυγή του στρεφόταν αποκλειστικώς κατά της αρνήσεως του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να του παράσχει έκπτωση φόρου λόγω τέκνου, που κατά τους ισχυρισμούς του, συντηρούσε. Μόλις κατά το στάδιο υποβολής του υπομνήματος απαντήσεως ο προσφεύγων διηύρυνε, και κατά συνέπεια τροποποίησε, το αντικείμενο της διαφοράς, υποστηρίζοντας ότι η προσφυγή του αφορούσε επίσης τη χορήγηση επιδόματος συντηρουμένου τέκνου.

35 Εκ των προαναφερθέντων προκύπτει ότι το υπό εξέταση αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο. Κατά συνέπεια, η προσφυγή του Schwedler πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

36 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, κατά το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού τα όργανα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα σε περίπτωση προσφυγής των υπαλλήλων των Κοινοτήτων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Οι διάδικοι φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.**

Kirschner

Briët

Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Μαρτίου 1990.

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο πρόεδρος του τμήματος

H. Kirschner